

Газета

УЛАДЗІМІРА КУДЗІНАВА

СЕРАДА

№ 39 (68)

22 мая
1996 годаЦана па падпісцы — 444 руб.
цана ў розніцу — 700 руб.

ЧАС

МЯСЦОВЫ

Інфармацыйную пад-
порку падрыхтавалі: М.
РЫМАЧ, А. ЛАУРАНЮК,
В. ГАПЕБЕЎ.

А ў вас як?

Такое пытанне чырво-
най ніткі праходзіла
праз кожную сустрэчу
педагогаў нашага раёна з
іх калегамі ў Іванаўскім
раёне. Менавіта сюды
прыехалі, каб пазнаёмі-
цца з тым, як школы раёна
заканчваюць бягучы і
рыхтуюцца да новага
навуцальнага года, за-
гадчык РАА В. М. Баса-
лай, старшыня райкама
прафсаюза работнікаў
асветы У. М. Васілеўскі,
дырэктары Выганапашан-
скай і Волькаўскай сяр-
эдных школ М. У. Хра-
піцкі і М. А. Кузьмар.
Яны ў суправаджэнні ра-
ботнікаў Іванаўскага
райаддзела адукацыі
наведлі шэраг сярэд-
ніх школ, у тым ліку
школы ў Дастоеве,
Моталі, Соцаўцы, дзе ці-
кавіліся пытаннямі за-
беспячэння і самазабес-
пячэння школ, фінанса-

вання і добраўпарадка-
вання. Як дадатнае,
прадстаўнікі нашай дэле-
гацыі адзначылі тое, што
школы, у якіх яны пабы-
лі, не страцілі сувязі з ба-
завымі гаспадаркамі.
Апошнія дапамагаюць у
наладжванні харчаван-
ня школьнікаў, забя-
спечваюць неабходным
транспартам.

А як абстаць справы ў
школах Івацэвіцкага
раёна, настаўнікі Іва-
наўшчыны даведаліся
больш дэтальна, наве-
даўшы гэтымі днямі наш
раён. Няма сумнення,
такі абмен дэлегатыямі
карысны для абодвух
бакоў.

Ёсць таленты ў нашых мясцінах

Абласны фестываль
„Тэатральнае Палессе-96”
стаў добрай нагодай
падсумаваць сённяшні
набыткі самадзейных ка-
лектываў, чыя дзейнасць
звязана з адроджэннем і
папулярызаваннем бела-
рускай драматургіі.

Прызнанне атрымаў у
тэатральным асяроддзі
спектакль „Смешныя і
грэшныя людцы мае”, па-
стаўлены паводле тво-

раў Э. Валасевіча і М.
Коваля рэжысёрам
Юрыем Кулецкім — ды-
рэктарам Івацэвіцкага
ГДК. У спектаклі шмат
прыгожых рэжысёрскіх
хадоў, удалыя светла-
выя кантрасы, сціплыя,
але выразныя дэкарацыі.
За гэтую таленавітую ра-
боту народнаму тэатру
Івацэвіцкага ГДК журы
присудзіла званне лаў-
рэата і гран-пры.

— Адркніцём стаў для
мяне спектакль з Івацэ-
вічаў, — прызнаўся рэ-
жысёр Брэсцкага тэатра
драмы і музыкі, член
журы М. Перапяцка.
— Вельмі сталая і прафе-
сійная работа. Таму я
прапанаваў перайсці на
штатную работу ў наш
тэатр рэжысёру Юрыю
Кулецкаму і выканаўцы
галоўнай жаночай ролі
Тамары Рыжко.

Высока ацэнена работа
рэжысёра Шеляханскага
народнага тэатра Дануты
Кузняцовай у спектаклі
„Мора, аддай прысця-
нак!” Г. Каржанеўскай.
Яна прызнана перамож-
цай у намінацыі „Лепшая
выканаўца жаночай
ролі”.

Мікола веснавы

Сёння — Мікола весна-
вы (ці летні), свята пасту-

хоў, апякун земляробст-
ва. Аглядалі ўсходы жы-
та. Як лічылі, у ім ужо
павінна схавалася варона.
Да гэтага дня пасявалі
многія пасяецы і паса-
дзіць — яравыя, авёс,
бульбу, ячмень, лён,
гарох, проса. „Да Міколы
не сей грэцкі ды не стры-
жы авечкі”.

Пастухі абходзілі хаты
— там іх частавалі, у полі
смажылі яешню. У ноч на
Міколу абкурвалі ко-
ней і валой зёлкамі і аб-
ходзілі іх з яйцом, якое
потым аддавалі сляпому
старцу. Пасля такога
абраду быў рытуальны
абед з яешняй і гарэлкай.
„Да Міколы няма даб-
ра ніколі”, — гаварылі ў
народзе. У першую чаргу
гэта значыла, што не
было пэўнасці ў над-
вор’і, і толькі Мікола
„пагоду становіць”.

Таты, мамы! Беражыце дзяцей!

Першыя гарачыя па-лет-
няму дні ў адну з сямей
Івацэвічаў прынеслі гора.
На мінулыя тыдні хлоп-
чыкі без ведама бацькоў
пайшлі на возера, што за
горадам, купацца. І
адзі, васьмігадовы
хлопчук назад не вяр-
нуўся. Бязлітасная
глыбіня схавала першую

ў гэтым годзе ахвяру...

Кожны год тонучы
людзі на Івацэвіцкім і
Яглевіцкім азёрах.
Кожны год па некалькіх
чалавек, у асноўным дзе-
ці... На Івацэвіччыне
вельмі многа азёраў і
рэчак, і нават калі б іс-
навала ў нас дзейная
служба выратавання на
вадзе, немагчыма, на-
пэўна, было б ахапіць ёй
усе месцы купання. Але
на вялікіх вадаёмах,
якія становяцца што-
год месцамі трагедый,
гэта зрабіць патрэбна.
Улады — слова за вамі!

Усім —

„Фізікульт-урал”

У календары з’явілася яшчэ
адно свята, якое датычыць
кожнага. Указам Прэзідэнта
рэспублікі трэцяя субота мая
аддзелена Дню фізічнай
культуры і спорту.

За чатыры дні пасля на-
друкавання ўказа многае не
прыдумаеш і не арганізуеш.

Тым не менш у Івацэвічах ен
не застаў спартыўных
актывістаў зняпаку. На
стадыёне „Юнацтва” ў гэты
дзень прайшлі спаборніцтвы
па дзіцячаму шматбор’ю, мі-
ні-футболу.

Чарговую
сустрэчу па календары пер-
шыства вобласці правялі
футбалісты спартыўнага клу-
ба У. Кудзінава. Яны пера-
маглі кабрычан з лікам 2:0.

Не верце, людзі!

І ПАТРАБУЙЦЕ НАПІСКІ НА „ГАЗЕТУ УЛАДЗІМІРА КУДЗІНАВА”

Рэдакцыя „Газеты Ула-
дзімІра Кудзінава” сталі
вядомы факты адмаўле-
ння ў некаторых аддзя-
леннях сувязі раёна ў
напіскі на нашу газе-
ту. Ідзе наўмыснае кам-
панія стрымлівання па-
піскі быццам бы на паб-
ставе таго, што газета не
будзе ўжо выходзіць. Мы
спадзяемся, што пасля
нашага звертуту ў адпа-
ведныя вышэйстаячыя
інстанцыі гэтае беззакон-
не атрымае належную
ацэнку і вінаватыя бу-
дуць пакараны. У бліжэй-
шых нумарах мы больш
падарэзна раскажам
пра самаўпраўства на-
шых „дабрачыніцаў”.

Пакуль жа мы зярта-
емся да нашых чытачоў і
ўсіх, хто хоча атрымлі-
ваць і чытаць нашу газе-
ту: „Не верце хлусні.
Наша газета як выходзі-
ла, так і будзе выхо-
дзіць, нягледзячы ні на
што. Патрабуйце на яе
папіскі, калі хто з ня-
дабрадумных сувязіс-
таў будзе адмаўляць у
ёй вам. А мы, у сваю чар-
гу, абяцанне рабіць газе-
ту зместоўнай, аб’ек-
тыўнай, цікавай. Пад-
пісвайцеся на яе — і вы
не пашкадуеце”.

• ИЗ ПЕРВЫХ УСТ

ТПФ „ИВАЦЕВИЧИ” В НОКАУТЕ. ПОБЕДИТЕЛЕЙ НЕТ

Чем богата наша сегодняшняя провинциальная действительность, так это слухами. В Ивацевичах и населенных пунктах района люди говорят о Президенте, которому мафия и мафиози не дают выводить республику из кризиса, о справедливой компенсации утраченных вкладов, которая вот-вот начнется по высочайшему указу сверху, о привлечении к серьёзной ответственности, в том числе уголовной, начальников, по вине которых своевременно не выплачиваются зарплаты. Говорят о многом, но о чем бы ни говорили, разговор обязательно сведется к главной местной теме — о банкротстве торгово-промышленной фирмы „Ивацевичи”, как утверждают одни, умышленном сокрытии доходов ее руководством и соответственной невыплате в бюджет налогов и штрафов на огромную сумму, которая определяется другими „осведомленными” людьми с должной дозой злорадства в 10 миллиардов рублей. Слухи подогреваются и реальными событиями, которые происходят в фирме: закрытием магазинов, сокращением рабочих мест и кадров. Что происходит? Молчат об этом официальная районная пресса, неоднократно обещавшая информировать жителей района о „проделках” коммерсантов. Молчат органы власти. А посему мы обратились за информацией к директору торгово-промышленной фирмы „Ивацевичи”, депутату Верховного Совета Республики Беларусь Владимиру Алексеевичу КУДИНОВУ для того, чтобы объективными фактами опровергнуть или подтвердить слухи:

— Слухи есть слухи: их достоверность, как правило, сомнительная. А исходят они, по моему убеждению, от тех, кто привык сидеть в теплых государственных кабинетах, мягких руководящих креслах, ездить на шикарных машинах, своевременно полу-
чать хорошую зарплату и при

этом... ничего не делать. Для этих людей предпринимательство как таковое, а не только, скажем, предприниматель Кудин, — бельмо на глазу, угроза их благополучной, сытой жизни. Они цепляются за старую административно-командную систему из послед-
них сил, потому что видят в

предпринимателях серьезного конкурента колхозам, государственной торговле, т. е. всему тому, что для них было и продолжает быть еще сегодня кормушкой. И ведут себя соответственно: клянутся в преданности Президенту, а на деле всячески препятствуют воплощению в жизнь его же идей, например, об инвестировании сельского хозяйства частным бизнесом республики. Я скажу прямо, что речь идет о вредительстве на государственном уровне, и торгово-промышленная фирма „Ивацевичи” стала объектом этого вредительства. Как иначе расценить факт изъятия по решению райисполкома 180 гектаров земли, которые обслуживали подсобное хозяйство фирмы в д. Гиличи и где на протяжении июня 1994 — апреля 1996 годов мы содержали более 1000 голов крупного рогатого скота и свиней, не требуя от государства ни дотаций, ни удобрений, ни горюче-смазочных материалов. Готовая продукция подсобного хозяйства (колбасные изделия, говядина, свинина) продавалась в 27 торговых фирменных точек нашего и Березовского районов, города Бреста. Сейчас эта отоб-

ранная вопреки действующему законодательству земля или пустует, или используется не надлежащим образом. Фирма же вынуждена поголовье скота пустить на переработку, а проще — под нож, потому что дальнейшее его содержание на привозных кормах убыточно и нецелесообразно.

— Но это же, по сути, ликвидация подсобного хозяйства... — Не совсем — маточное поголовье мы попытаемся сохранить. К сожалению, и вся торгово-промышленная фирма, если употребить образное выражение, находится в глубоком ноклауте, ее магазины и предприятия закрываются. В борьбе за право существования, честного предпринимательства и здоровой конкуренции мы потерпели поражение. 260 работников фирмы или уже сокращены или останутся без работы в ближайшем будущем, пополнят районную „армию” безработных. Я говорю об этом с болью. С болью не за себя, а вот за этих людей, побежденных...

— Победенных кем? — Исполнительной властью. В нашем конкретном случае — райисполкомом, государственными налоговыми инспекци-

ми по Брестской области и Ивацевичскому району. Но называть их победителями никак нельзя. Своими действиями они причинили не только материальный и моральный ущерб нашей фирме, но и жителям всего района. Судите сами: ежемесячно ТПФ „Ивацевичи” выплачивала в бюджет в виде налогов 500–600 миллионов рублей. В год эти выплаты достигали таким образом суммы в 6 миллиардов рублей, что давало возможность своевременно платить пенсии, оказывать материальную помощь инвалидам, малоспособным людям, финансировать лечебные учреждения и т. д. Этих выплат сейчас нет. Районный бюджет пуст, ибо государственные предприятия простаивают, а коммерческие структуры в нашем районе, не получая должной поддержки со стороны исполнительной власти, также не имеют устойчивого финансового положения, не развиваются. Растет безработица. Заработная плата рабочим, медикам, учителям задерживается на несколько месяцев. С опозданием на 15–20 дней выплачиваются пенсии.

(О сод. змес. на 2-й стр.)

(Окончание.
Начало на 1-й стар.).

— Но каким образом удалось «победить» такую мощную фирму как ТПФ «Ивацевичи»?

— Все началось в октябре прошлого года. 26 октября я должен был получить удостоверение кандидата в депутаты Верховного Совета Республики Беларусь. А 24 октября на фирму обрушился шквал проверок. Кто только нас ни проверял! И прокуратура, и санслужба, и ревизионно-контролирующие органы, и работники государственных налоговых инспекций по Брестской области и Ивацевичскому району. Именно последние и нанесли фирме сокрушительный удар: по результатам их проверки правильности исчисления, полноты и своевременности уплаты налогов и других платежей фирме было доначислено платежей и финансовых санкций на сумму 9,5 миллиарда рублей. После повторной проверки (по жалобе руководства фирмы) управлением налоговых расследований государственной налоговой инспекции по Брестской области эта сумма была уменьшена до 8.739.010.470 рублей. Банковские счета фирмы были закрыты, прекращено кредитование, работа предприятий и магазинов парализована. Последние вынуждены были закрыты на несколько дней, поэтому много продуктов было испорчено и выброшено. И предприятия, и магазины фирмы мы вынуждены были передать по договору о совместной деятельности производственно-коммерческому центру.

— Но вы же не согласились с актом проверки...

— Да. И подали иск в Брестский хозяйственный суд. Ответчиком, естественно, назвали государственную налоговую инспекцию по Брестской области. 30 апреля с.г. суд вынес решение, согласно которому все обвинения в адрес фирмы о сокрытии доходов и невыплате налогов отпали. Акт проверки государственной налоговой инспекции по Брестской области и соответствующее ему распоряжение государственной налоговой инспекции по Ивацевичскому району признаны недействительными на сумму 4.116.504.027 рублей. За нами остались штрафы за нарушение порядка ведения кассовых операций и порядка осуществления расчетов, которые мы также намерены еще оспаривать, ибо не чувствуем вины за собой в этом плане. Приведу такой пример. В мае-июне прошлого года мы взяли в нашем магазине № 15 (по улице Шевченко) выручку на 2 миллиарда рублей, пробили по кассе и сдали в банк. За эту операцию нам насчитали 4 миллиарда штрафа. Но за что? Разве мы нанесли какой-либо ущерб государству?

— Таким образом, Владимир Алексеевич, ваш иск Брестским хозяйством удовлетворен почти наполовину. Почему же вы считаете фирму разгромленной?

— Нет, я так не сказал. Нас пытаются уничтожить, и уже на протяжении полугода наносят систематические сокрушительные удары. Райисполком отобрал у фирмы землю, поднял арендную плату, отказывается нам в выдаче лицензий на право торговли ликероводочными и табачными изделиями. До сих пор не решен вопрос о перерегистрации ТПФ «Ивацевичи» и производственно-коммерческого центра (ПКЦ), хотя все необходимые документы лежат в райисполкоме с конца декабря прошлого года.

— Но на каком основании это делается?

— На основании распоряжения Президента о запрете

перерегистрации предприятий коммерческих структур. Получается, таким образом, что и ТПФ, и ПКЦ с 1 января 1996 года существуют якобы незаконно и могут в любую минуту быть закрытыми райисполкомом.

— Почему же он так не поступает?

— Да потому, что ждет очередного распоряжения или указа Президента. Очевидно, что административно-командная система в Беларуси возрождается. Команды ж легче отдавать, чем управлять эко-

кто-нибудь наказан за это? Нет. Хотя бы виновники названы, деньги государству возвращены? Тоже нет. Дальше. Настаивать на иске, запастись терпением и добиваться возмещения убытков из госбюджета? Это значит — забрать деньги у пенсионеров, инвалидов, больных людей. Совесть не позволит. Я надеюсь возродить фирму только собственной работой. Начать с нуля, сначала, и двигаться вперед, надеясь на успех.

— У вас есть какие-то новые планы, предложения?

● ИЗ ПЕРВЫХ УСТ

ТПФ "ИВАЦЕВИЧИ" В НОКАУТЕ. ПОБЕДИТЕЛЕЙ НЕТ

номикой на основе рыночных отношений. В каком они, эти отношения, состоянии, показывает хотя бы такой пример. Предприниматели, то есть такие фирмы, как «Ивацевичи», имеют право продавать мясные, молочные изделия, хлеб с наценкой в 10 процентов. Таким образом, когда мы реализуем колбасные изделия нашего колбасного цеха, то и наценку устанавливаем, нам определенную. А вот райпотребсоюз колбасные изделия реализует с наценкой в 30 процентов. Почему бы ему не процветать? Но процветания не наблюдается. Тогда местные власти изво всех сил стараются убрать фирму-конкурента.

— И вы приостанавливаете деятельность своей фирмы?

— Да. На месяц-два мы закрываем все магазины, проводим всеобъемлющую ревизию, выясняем свое окончательное финансовое положение и потом вновь возобновляем работу наиболее рентабельных. Только эти магазины уже будут принадлежать фирмам г.г. Березы и Бреста, соучредителями которых мы также являемся. Все налоги, естественно, эти фирмы будут выплачивать в бюджеты Березы и Бреста (кстати, проблем там с регистрацией и перерегистрацией их нет).

— Наш районный бюджет, вновь возвращаемся к этой теме, уже безвозвратно лишается тех ежемесячных 500—600 миллионов рублей, которые выплачивала в виде налогов ТПФ «Ивацевичи»?

— Да. Это «достижение» наших «победителей». Сюда можно добавить те средства, которые районный бюджет должен будет выплатить в виде пособий по безработице бывшим работникам фирмы. Я уже не вспоминаю о том, что своими действиями исполнительная власть нанесла ТПФ «Ивацевичи» миллиардные убытки.

— А нельзя подать иск в тот же хозяйственный суд с требованием возмещения убытков, нанесенных неправомерными действиями тех же налоговых инспекций?

— Теоретически можно. Но веры в то, что суд сможет решить этот вопрос, нет. Кто конкретно будет возмещать нанесенные нам убытки? Служебные высокие лица? Сомнительно. Они защищены пока у нас и круговой порукой, и телефонным правом. Вспомним недавнюю историю с косовскими черныбыльскими квартирами. По моим подсчетам у государства украдено 2 миллиарда черныбыльских денег, по подсчетам службы контроля Президента — около одного миллиарда. И

— Мы предполагаем переключиться на торговлю промышленными товарами и давать их населению в кредит. Надеюсь, что летом-осенью ситуация с деньгами у людей в сельских районах улучшится — что-то созреет на огородах, в лесу появятся ягоды, грибы, в садах — фрукты.

Хотя в общем-то экономическая ситуация в республике очень сложная. Тяжелая. Наглядно видно, что властные структуры все больше склоняются к административно-командной системе хозяйствования, боясь частной собственности. За прошлый год, например, в Республику Беларусь иностранные фирмы инвестировали только 2 миллиона долларов. Почему? Потому что они трезво оценивают нашу политическую и экономическую ситуацию и боятся вкладывать деньги в стране, в которой им в любой момент могут сказать: средства национализирuem, делим на всех поровну. Наша фирма — тому доказательство. В прошлом году мы вложили несколько миллиардов рублей на расширение производства, строительство животноводческого комплекса на подсобном хозяйстве в Гичицах, на открытие магазинов, закупку холодильного, кассового, торгового оборудования и т.д. И буквально за несколько недель от нас все эти средства по сути отобрали. Помните, как представители власти района во время предвыборной кампании внаудли избирателям: заберем у Кудинова 10 миллиардов рублей, пополним бюджет, будем своевременно выплачивать зарплату и пенсии. Кудинову нанесли огромные убытки. Но бюджет как был пустой, так и остался. Почему? Да потому, что никто о его пополнении настоящим образом не заботится. У нас деньги под ногами иногда валяются, а поднять их — никому не велено. Вот разобрали в райцентре баню и бывший Дом культуры. Может кто-нибудь кому продал, хоть копейку в кассу положили? Нет.

О приватизации в районе также по сути забыто, пополнения в бюджет она не дает.

— На последней сессии райсовета Вы выносили предложение о том, чтобы райисполком, местные Советы получали заработную плату только после того, как ее получат медики, учителя...

— Да, но голос мой, как говорится, услышан не был. Наши руководители не хотят сегодня жить так, как живут простые люди, иметь такие же проблемы с оплатой труда, какие имеют работники всех сфер хозяйствования и куль-

туры. И в то же время при случае не упустят повода, чтобы побалачкать о социальности справедливости, хапугах — коммерсантах...

— Но что можно и нужно сегодня делать для того, чтобы преодолеть кризис? Ведь мы сегодня уже на краю экономической пропасти...

— Как депутат Верховного Совета, обязанный своим званием смотреть выше собственных забот, считаю, что нам прежде всего нужна реформа оплаты труда. Необходимо увеличить заработную плату,

хотевшим Советом решения исходя из наших убеждений, совести, опыта и знаний. Именно так мы и поступили. Вспомним историю белорусского народа. Сколько пролитой крови, слез и пота в борьбе за вековую мечту о свободе и независимости. И вот в Беловежской пуштре тремя умными политиками — руководителями соседних государств — подписываются соглашения, которые являются объективным ходом истории, а не их сговором, и согласно которым Беларусь приобретает независимость. Только человек, не любящий свою страну и народ, может называть эти соглашения сговором, противоречащим воле народа, и голосовать за их денонсацию.

Сегодня Беловежские соглашения, вся эта возня вокруг воссоздания Советского Союза, используются исполнительной властью для прикрытия своей неспособности управлять экономикой, запустить в работу заводы, платить своевременно людям зарплату, остановить рост безработицы и инфляции. Людям внушается мысль, что все наши беды от того, что мы отделились от России. А вот соединившись с Россией и жить будем как по маслу. Так ли это? Ведь даже до подписания документов о создании Содружества суверенных республик, чем так гордился наш Президент, интеграционные процессы в Беларуси и России шли. Кто хотел — торговал в России или закупал там товары, сырьё. Такая возможность есть и сегодня. Но это не значит, что Россия решает и будет решать экономические проблемы Беларуси, о чем откровенно говорят российские политики и средства массовой информации. Тем не менее, наша исполнительная власть ориентирует народ именно на помощь России, зная, что наш народ — терпеливый и может долго ждать улучшения жизни. Я же считаю, что ждать не нужно. В независимой Беларуси, налаживая экономические связи как с востоком, так и с западом, мы в состоянии сами навести порядок, победить экономический кризис и двигаться вперед. И независимость — наше приобретение, которое надо беречь и сохранять. Вспомним Чечню. Там народ проливает кровь, воюет с оружием в руках, добываясь независимости. А нам, белорусам, чья республика находится в центре цивилизованной Европы, наша же исполнительная власть предлагает избавиться от независимости. Абсурд. И если мы так поступим, то наши дети, внуки нам этого не простят.

— Последний вопрос касается, Владимир Алексеевич, нашей газеты. Фирма «Ивацевичи» приостанавливает свою деятельность, закрывает предприятия и магазины. Будет ли выходить газета? Слухи о ее закрытии муссируются как в солидных учреждениях района, так и среди населения...

— Газета создавалась для того, чтобы городские и сельские жители имели объективную информацию о событиях и жизни района, могли на ее страницах свободно высказывать свои мысли независимо от своих политических убеждений, вероисповедания. Люди должны знать правду обо всем, что происходит в республике, должны быть защищены от дезинформации, обольщения со стороны как политиков, так и некомпетентных, экономических бездарных людей. Поэтому «Газета Уладзіміра Кудзінава» будет выходить. Финансировать ее будем мы, и фирмы, с которыми у нас заключен договор о совместной деятельности.

Л. ЦЕЛУЙКО.

● НА СЕЛЬСКИХ СКРЫЖАВАНИЯХ

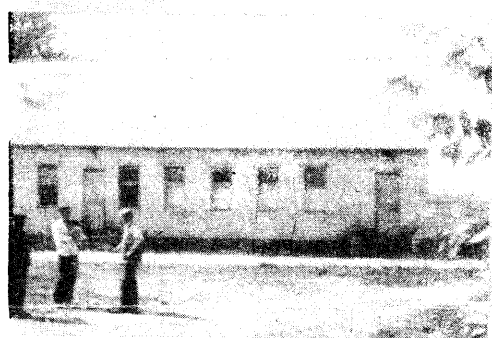
А час адмервае свой лік

У вёсцы спакон веку так: праца ў полі ці на ферме, праца на сенажнях, праца дома, у асабістай гаспадарцы. Не мяняецца гэта праца з гадамі. Не мяняюцца, відаць, таму і людзі. Вяскована чалавека пазнаеш усюды. Па вопратцы, па парпаных ад басконцай працы руках, па глыбокіх маршчынах, без часу зрэзаўшых твары людзей. А яшчэ, па ласоднасці, дабрыні, п'явучай гаворцы, абавязкова насычанай мясцовымі дыялектамі.

Вёска Куляшы — тут не выключэнне. Жывуць у ёй людзі сваім, даўно адмераным, а таму з большага аднастайным жыццём. І старэюць. А разам з імі — старэе і вёска. Сёння яна, нібы той пенсіянерскі пансіён. Молодзі — наперадлік, пальцаў на руках хопіць. Астатнія вяскованы ўжо пенсіянеры. Хто даўно, хто — не вельмі, і ўсе адно што і жывуць чаканнем паштальёна з нямецкай доўгачаканай пенсіяй. Жыць сёння няпроста. Нават з пенсіяй.

Таму і працаваць даводзіцца шмат. І на калгасным полі, і на сваім. Прывычная гэта праца — у полі: бульбу саджаць ці буркі сеець, як гэта робяць куляшоўскія жанчыны (на верхнім здымку). Прывычная для іх і хатняя праца: у агародзе, лялее, ля дравоўні. „Рукі самі просіцца да яе, — гавораць куляшоўцы Васіль і Лідзія Паўловічы (здымак справа). З дыяцнства мы да сельскай працы прызычваемы. Яна для нас нібы тое паветра“.

Што займелі ад шматгадовай працы пенсіянеры Паўловічы, у мінулым яна — калгасная дзярка і палывод, ён — механізатар? Ды нічога асаблівага. Маюць свой дом, уласную гаспадарку, самае неабходнае для жыцця — харч ды вопратку. Вось і ўсё, здаецца. Ціплы, нават больш чым ціплы здабытак за доўгае жыццё. Тое ж, можна сказаць, маюць і іншыя жыхары Куляшоў. Што зробіш, калі выпала ім жыць у краіне, у якой ад сумленнай працы не разбагацееш асабліва. Для таго, каб мець яго,

багацце, трэба нешта іншае, для простых і не асабліва адукаваных вясковцаў не вядомае. Мо і добра, што не вядомае. Бо не дзеля багацця жыве чалавек. Дый ці шчасце гэта ваялікае — багацце? Мо надаровот...

Кожную раніцу, упрэўшыся па гаспадарцы, спяшаюцца куляшоўцы ў свой магазін. Гэта іхняя адзіная слаўтасць, якая засталася ў вёсцы, — невялікі па памеру, ашаляваны домік з узорыстымі кратамі на вокнах ды прыбудаванай, складзенай з сілікатных блокаў.

Быў некалі клуб у Куляшах, але тое месца сёння нібы пасля бамбёжкі: частка кінабудкі толькі і засталася. Залілі падмурак пад новы будынак клуба, ды так і пакінулі. Грошай не стала

на будаўніцтва. Дый падумалі мо: нашто старым клубу?

А і на самой справе, на што? Вось лазнева-пальны камбінат, які існаваў у вёсцы і ад якога хіба што адзін будынак толькі і застаўся, патрэбны быў людзям. Здавалася б, прайшлі тыя часы, калі ў балеі даводзілася мыцца. Дык не ж, вярнуліся зноў. Ужо некалькі гадоў, як забралі з будынка абсталяванне, расчылі на „рынкавыя рэйкі“ перайсці — завесці шаўкапраба ды шоўк вырабляць. Але і гэта задумка не ажыццявілася: не той час — не тыя фінансы, а значыць, і магчымасці не тыя. Як кажуць расіяне, „око выдит, да глаз неймаёт“. Так і стаіць ні з чым будынак былой лазні і пральні, пустое (на здымку — справа ўверсе).

Адным словам, марнее вёска Куляшы. Старэе, а старэе, як вядома, не радасць. Таму і марнее ад прадчування свайго сумнага фінішу. А мо і не будзе такога фінішу? Вунь у палыводстве моладзь з'яўляецца. 25 гадоў — мо гэта і не юнацкія гады, але ўсё ж такі... Менавіта столькі Марыне Несцяранка. Глянеш у яе твар (на здымку — злева ўнізе) — і на душы святлее. Месца песімізму тут жа пачуццё аптымізму займае. Бо і на самой справе хочацца верыць: акрыяе невялікая вёска Куляшы, новым жыццём жагнута. Толькі гэта жыццё ў яе яшчэ ўдыхнуць трэба. А хто ўдыхне? Хто?!

А час адмервае свой лік. Не стаіць ён на месцы.

М. ГЫМАЧ.
Фота Л. ЛУЧЫЦА.

● СПАДЧЫНА

3 беражлівасцю

Піянерамі і нашчадкамі нашай школы распрацавана праграма „Спадчына“. Галоўная задача яе — адраджэнне культуры, традыцый і гісторыі нашай вёскі. Добрая водгукі пакінулі пасля сябе „Каляды“, „Вячоркі“, свята „У гэтых у бабулі Алёны і дзедзі Міхэды“, конкурс „Песня — душа народа“.

Вова СІЛЖ,
член савета дружыны Амільянскіх СШ.

● ПРАЗ ЦЕРНІ — ДА РЫНКУ

Зямля — не толькі сялянам,

БО МЫ ЖЫВЁМ У ТАКОЙ УНІКАЛЬНАЙ КРАІНЕ, ДЗЕ ЗЯМЛЯ ПАТРЭБНА ЎСІМ. ДЫК НЯХАЙ ЛУНАЕ, НІБЫ ТОЙ СЦЯГ, ЯШЧЭ АДЗІН САВЕЦКІ ЛОЗУНГ: „ЗЯМЛЯ — РАБОЧЫМ!“

Крыху статыстыкі. Амаль 101090 гектараў займаюць у нашым раёне сельскагаспадарчыя ўгоддзі, больш за палову якіх — гэта ворыва. 75180 гектараў сельгасугоддзяў, з якіх 46644 гектары — ворывныя землі, знаходзяцца на ўласнасці 25-ці калгасаў і адзінага ў раёне саўгаса. Есць таксама зямля, якая замацавана за мясцовымі Саветаў. Плошча яе на апошні момант складае 55800 гектараў сельгасугоддзяў. З гэтых зямляў мы, на сутнасці, і жывем, вырашчваючы расліннаводчую прадукцыю і кармы, атрымліваючы малако і мяса.

НЯМА патрэбы гаварыць пра тое, як спраўдзіўся вядомы лозунг „Зямля — сялянам!“ Мо таму, што за гады Савецкай улады так і не ажыццявілі спаўна сваю мару тыя, хто спраўды быў народжаны для працы на зямлі, сёння корпацца на сваіх убогіх зямельных лапках прыходзіцца ўсім: і сялянам, і рабочым. Першыя не ў стане пракарміць усю краіну, другія не ў стане пракарміць толькі за адну сваю не менш убогую зарплату. Іншымі словамі, мы жывем сёння ў краіне сучасных земляробаў. „Выдатнае“ дасягненне, якога не маюць у развітых краінах так званага капіталізму, дзе кожны займаецца адной нейкай справай, якая дазваляе жыць чалавеку нармальна.

У нас жа запущаны стан беларускай эканомікі нарадзіў яшчэ адзін чыста савецкі лозунг: „Зямля — рабочым!“ Вось і абіваюць кожную явасну гараджане парогі мясцовых органаў улады, каб атрымаць тыя 5–10 сотак, якія б гарантавалі ім тое-сякое пражыццё. Улады разумеюць: не паміраць жа чалавеку з голаду, трэба ісці насустрач. Інакш — невядома, што можа здарыцца.

Разумеюць складанасць склаўшайся сітуацыі і ў нашым раёне. Адштурхоўваючыся ад вядомага выслоўя „Выратаванне тапельца — справа рук самога тапельца“, зямлю ў нас даюць. І гараджанам, і тым, хто жыве ў вёсцы, але не з'яўляецца членам калгаса. На розных умовах, з рознай аплатай, (ад 10000 да 45000 рублёў за сотку), бо ў кожным сельсавеце, як і ў кожнай гаспадарцы, менавіта кіраўніцтва з'яўляецца тым „хазяіном-баріном“, які вызначае гэтыя ўмовы.

Але мы не пра гэта. Мы — больш пра гараджан, якія, не спадзеючыся на свае пенсіі і заробкі, паўторым, бачаць уласнае выратаванне ў атрыманні хоць якога ўчастка зямлі. А паколькі адзіным гаспадаром той зямлі, якая здольная накарміць, з'яўляецца дзяржава ў асобе кіраўнікоў розных узроўняў улады, апошнія і робяць ласку, забяспечваючы тых, хто просіць, жадамым лапкам пад поле ці агарод. Усе тут задаволены — і той, хто атрымаў такі лапкі, і той, хто даў яго: якая-нікая,

а дзейнасць уладаў навідавоку. Радуйцеся, людзі, і дзякуючы роднае кіраўніцтва за такі клопат. І радуюцца, і дзякуюць.

Як, скажыце, не радавацца тым з гараджанаў, хто, стаўшы ў чаргу (і тут без яе, неадступнай, не абыходзіцца), атрымаў кавалак зямлі пад уласны агарод на адведзеных для гэтых мэтай 34-х гектарах мінеральнага поля, якое з'яўляецца ўласнасцю калгаса „Любішчыцы“. Больш за дзве сотні людзей, аб'яднаўшыся ў агародніцкае таварыства, займелі тут агародзікі, якія ўжо цяпер радуецца вока паўсходзіўшай расліннасцю. Нядрэнна тое, што валодаць гэтымі агародамі людзі будуць на працягу пачы галоў запар. Значыцца, столькі часу душа іх будзе ў спакоі.

Паклапаціліся ў раёне таксама пра інвалідаў і пенсіянераў. У нашым райцэнтры членам таварыства інвалідаў выдзелена для пасадкі бульбы 23 гектары зямлі на ўгоддзях калгаса „Івацэвішкі“. А поле, што, пагадзіцеся, немалаважна, блізка, адразу ж за гарадам.

70 гектараў пад „другі хлеб“ атрымалі гэтай вясною ў сваё распараджэнне пенсіянеры нашага раённага цэнтры. Расшчодрыліся на такую паслугу калгасы „Бальшавік“ і „Савецкая Беларусь“. Першы выдзелілі для забеспячэння гараджан зямлёю 50, другі — 10 гектараў.

Калі ж паспрабаваць абагуліць тое, што маем мы ў раёне з забеспячэннем людзей зямлёю, дык трэба зазначыць, што для нашых гараджан кожны год выдзяляецца яе амаль да 600 гектараў. І пад бульбу, і пад гародніну. Унутрынальна лічба, калі помніць, што зямля гэта не нічыйная, а калгасная.

Ну, і як тут не ўспомніць пра тыя сем садаводчых таварыстваў, якія ўтвораны і дзейнічаюць у раёне, валодаючы 950-цю садавымі ўчасткамі агульнай плошчай 80 гектараў. Есць у нас і садаводчыя ўчасткі (іх у раёне ўжо амаль 350), агульная плошча якіх дасягае 30-ці гектараў, што выкуплены ў прыватную ўласнасць.

Да ўсяго, крыху больш за тры сотні участкаў агульнай плошчай 50 з хвосцікам гектараў прададзена жыхарам раёна для будаўніцтва дамоў і вядзення лапаможнай гаспадаркі.

Прыведзеныя факты і лічбы сведчаць, што выкарыстаныя ў якасці назвы гэтага артыкула словы „Зямля — не толькі сялянам“ сёння, як ніколі, актуальныя. Новы лозунг „Зямля — рабочым!“, сярод якіх, як вядома, шмат пенсіянераў, па ўсяму відаць, будзе жыць доўга. Ажно да таго часу, пакуль дзяржава наша не навучыцца так падзіць гаспадарку, каб змагаць пракарміцца толькі з сялянскай працы, як гэта робіцца ў іншых цывілізаваных краінах.

М. МІКАЛАЕВ.

● І ЖАРТАМ, І ЎСУР'ЁЗ

ХАЧУ НА ПРЫРОДУ

Інфляцыя, дэвальвацыя, інтэграцыя, прэзентацыя... Рэформы, платформы, пікеты, Саветы... Мітынгі, міліцыя, амбіцыі, кааліцыі... Падапісанні, выпрабаванні, абяпанні... Зніжэнне, пагаршэнне, пасяджэнне, пасяджэнне... Зарплата, квартплата, грошы, грошы...

І так вось — кожны дзень. З ранку і да вечара. У восьмь раніш па тэлевізары паказваюць вайну ў Чачні, у дзевяць вечара — сутычку АМОНаўцаў з дэманстрантамі ў Мінску. Ноччу вайна з думкамі „Што далей будзе?“ і з бяссонніцай ад гэтых думак. А днём — бадзёрыя і рашучыя галасы двух прэзідэнтаў аднаго супольніцтва.

На-да-ку-чы-ла! Смяротна!

Хачу туды, дзе замест дыктараў беларускага тэлебачання будуць чырыкаць птушкі. Дзе замест „Сакрэта трапіканкі“ — сакрэт удалай рыбалкі. Дзе страляюць толькі галінкі ў вогні-

шчы. Дзе жарка робіцца толькі ад полымя вогнішча, а не ад рэпартажаў са сталіцы ў дні вядомых падзей. Дзе халодзіць ранішні зорак, а не бяжыць мароз па скуры ад клічу камуністаў: „Мы будзем боротся до последней капли крови!“

Назад — у пачорку, у шалаш! Што злаўлю, тое і з'ем. Што вырасце, тое і згрызу! К чорту тэлевізар, прыёмнік і сур'езныя газеты. Нічога не жадаю ведаць!

Але ж не ўдасца. Загалосіць жонка, зашэпчуць знаёмыя, пачнуць круціць пальцам ля скроні сябры. Урэшце прыедуць на „хуткай“ і завяжуць у месца таксама ціхае. Для памешаных. Ды і сам не вытрымаю. Іржа цывілізацыі крапулася самах глыбіню душы і цела...

Але ж два дні пратрываю!

К чорту цэны і палітыку! Усе думкі — пра дровы, вогнішча, рыбу. Закліпіць у кацялку юшка, вып'ем па колькі кро-

пель гарэлкі, пачнем дзівіцца на зоркі і размаўляць аб вечнасці... Потым аб жыцці, ці вечнае яно. Потым аб каханні — аснове жыцця. Далей аб жанчыне, якая дорыць каханне. Пярэйдзем да становішча жанчыны ў грамадстве, ну і да эканомікі так дойдзем. Палітыкай завершым, бо ў нас пакуль эканоміка ёй кіруецца. Цёфу, чорт, збіраўся ж не псаваць сабе настрой! Зноў загаворым пра зоркі...

І ўсё ж я вярнуся адпачнуўшым. Са свежай галавой і добрым настроем. Я ведаю, бо такое ўжо паспытаў. І таму ўсім раю — на волю! На адзін дзень і адну ноч. Без размоў і думак аб сельскай гаспадарцы, аб прамысловасці, аб партыях і рухах. Суткі без палітыкі!

Вы самі ўпэўніцеся — якая гэта асапада — забыві хоць на які час, што ты жывеш у Беларусі...

Як ні горка і як ні сорамна гэта асцёсоўваць... В. ГАПЕВУ.

● СТОП — КАДР

Вось так пачынаецца сяброўства.

Фотацыюд П. ЛУЧЫША.

Дзеці заўсёды дзеці

І ім, як нікому з нас, уласцівы дух
СПАБОРНІЦТВА, ВЕСЯЛОСЦІ, ЖАДАННЯ ЗМАГАЦЦА
І ПЕРАМАГАЦЦА

І таму вельмі патрэбны ім розныя спаборніцтвы, гульні, спартланды. Гэтую выснову няцяжка было зрабіць кожнаму даросламу, хто прысутнічаў на заключным раённым конкурсе юных знацоў пажарнай справы.

Распачаўся ён яшчэ ў мінулым годзе. Непасрэдным яго арганізатарам выступіў цэнтр навування правам пажарнай бяспекі аграда ваенізаваўнай пажарнай службы г. Івацэвічы. Ададзім належнае „дэстрэлішчыкам“ — Алегу Уладзіміравічу Хуліскаму і Валерыю Сяргеевічу Молашу. Толькі ім, відцам, вядома, як гэта цяжка арганізаваць такое мерапрыемства, ды яшчэ з прызамі! І таму наўрад ці трэба сумнявацца ў словах арганізатараў, калі яны казалі, што без спонсараў конкурс правесці было б немагчыма. Спонсараў — тых людзей, між іншым, ненавісных сяму-таму „прыватнікаў“ — арганізатары знайшлі. Адначасна тут жа, у

дужках, што сярод тых, хто даваў грошы на падарункі дзецям, дзяржаўных прадпрыемстваў не было.

Заключны конкурс атрымаўся мо і задужа вялікім па часе, затое цікавым, шумным і вясёлым. „Хваралі“ балельшчыкі, нерваваліся настаўнікі і дырэктары школ каманд-удзельніц. І толькі журы спрабавала стрымліваць эмоцыі і скрупулёзна адзначаць і лічыла...

Пяць каманд — з Даманавіцкай, Любшчыцкай, Косаўскай, Целяхавіцкай і школы № 3 г. Івацэвічы — змагаліся за права назвацца лепшай. І было па-добраму здарова ад непасрэднасці, шчырасці дзяцей на сцэне Івацэвіцкага ГДК. Мы, дарослыя, мо ўжо і забыліся, што можна вось так выдумляць, імправізаваць і змагацца.

Ды, на жаль, пераможца, як вядома бывае толькі адзін. З адрывам усяго ў паўтара бала перамагла каманда „Агеньчык“ СШ № 3 г. Іва-

цэвічы. Косаўскі „Вугольчык“ — на другім месцы. Трэцяе месца заняла каманда „Вогнегасіцель“ з Любшчыцкай СШ. А яшчэ вызначыла журы лепшых капітанаў каманд, якія вялі за сабой сяброў па спецыяльнасці. Гэта Ілья Папека — капітан „Агеньчыка“ і Оля Бурыкіна — капітан каманды Даманавіцкай СШ.

Не змагло журы пакінуць па-за ўвагай і самага артыстычнага, знаходлівага ўдзельніка спаборніцтваў. Аднадушна быў названы Жэня Белякоў з каманды Косаўскай СШ.

А потым былі прызы і падарункі. І суцэшалныя словы — для каманд, што не трапілі ў лік прызёраў. І яшчэ, мабыць, першае ў жыцці інтэрв'ю каманд-пераможцаў абласнаму тэлебачанню...

Конкурс завершаны. І шкада нечага. На жаль, у іншых раёнах вобласці такіх конкурсаў не праводзіцца. Пераможцаў — „Агеньчыку“ — спаборнічаць больш няма з кім... Але конкурс быў, а значыць, уражання ад яго надолга застануцца ў дзіцячых сэрцах. І мо чаму навуцаць.

В. ВОСАВЕЦ.

БАСПЛАТНЫЯ АБ'ЯВЫ

● Прадаецца 2-пакаёвы катэдж з усімі выгодамі, з агародам 8 сотак у вёсцы Ясельчыцы па вуліцы Новай, дом 5. Тэлефанаваць на нумар 45-3-07 пасля 18 гадзін.

● Продаю крупную картку по цене 1500 рублей за килограмм. Звонить по телефону 52-5-42 после 18.00 (д. Кушнери).

● Продаётся дом в д. Квасевичи с хозяйственными постройками. Есть приусадебный участок — 31 сотка. Цена договорная. Обращаться: д. Заполье, ул. 8 Марта, 112.

● Продаётся трёхкомнатная квартира в Ивацевичах. Или обмен на равноценную квартиру или дом в Борисове. Телефон 2-45-95. Звонить, пожалуйста, после 20.00.

● Продаю мотоцикл „ИЖ“ в хорошем состоянии. Телефон 2-22-26.

● Срочно куплю одну-или двухкомнатную квартиру в Ивацевичах. Первый и пятый этаж не предлагать. Звонить по телефонах 35-2-84, 35-2-45 с 8 до 17 часов.

● Продам мелкую картошку. Телефон 2-24-87. Звоните, пожалуйста, после 19.00.

● Предлагаю бесплатные щенки хорошей породы (смесь болонки с пуделем). Звонить по телефону 2-15-73 в Ивацевичах.

● Продаётся новый японский пиццерийный выдоплайер „Сапио“ Цена 200 долларов. Тел. 2-23-84.

Дорогого Николая Петровича ШТЫБИНА из д. Руда горячо и сердечно поздравляем с днём рождения.

С днём рождения поздравляем, И сердечный шлем привет. По традиции желаем Счастья в жизни, долгих лет. Жить всегда без огорчений, Без обид и без утрат, А хорошее здоровье Будет лучше всех наград.

Сестра Тоня, шурин Ваня, племянники Алла и Саша.

Дорогую, любимую нашу Светлану Станиславовну КОЗЛОВСКУЮ из Сенькович горячо и сердечно поздравляем с днём рождения. Желаем здоровья, счастья.

Желаем быть всегда красивой, А также доброй и простой, Всегда приветливой и милой, Всегда любимой, дорогой. Пусть будет жизнь твоя прекрасной, И в ней погода только ясной. Пусть льются нежных слов потоки, Пусть радость в доме будет ключом.

Мама, папа, сестра Жанна, брат Витя, сын Димка.

Надзейнага, малага свайго сябра Мікалая Пятровіча ЛАБЫРНАЧА з г. Івацэвічы ад усеі душы віншуюем з 40-годдзем.

Жадаем здароўя, удачы, цяпла, Каб бед-нягоды згарэлі дала, Каб жыць — не тужыць да 100 год давялося, Хай збудзецца ўсё, што яшчэ не збылося. СЯБРЫ.

Уважамую Валентину Владимировну БРЕМЧУК из Ивацевич горячо и сердечно поздравляем с 50-летием.

Полсотни лет — хороший срок. И нет нужды печалиться. Пускай ещё полста пройдет, Не надо только стариться. И в этот светлый, славный день Вас мы поздравляем, Здоровья, счастья и добра От всей души желаем.

Коллектив станции химизации и станции защиты растений.

Служба знакомств

Вдова (44 года, не худая и не полная, рост 164, образование высшее, есть взрослые дети) хотела бы познакомиться с серьёзным и порядочным мужчиной для создания семьи. Возраст — в пределах разумного. Писать на адрес редакции, обязательно на конверте поставить пометку „Служба знакомств“, для Маши“.

Газета выдаётся на белоруской і рускай мовах. Набіраецца ў Івацэвічах, друкуецца ў Баранавіцкай друкарні (г. Баранавічы, вул. Савецкая, 80). Выходзіць два разы на тыдзень: у сераду і суботу. Формат 420х300 мм. Аб'ём — 1 друк. аркуш. Падапісана да друку 20 мая ў 14.00.

ЗАСНАВАЛЬНІК:
гандлёва-прамысловая
фірма „Івацэвічы“
Рэгістрацыйны нумар 1147.

Рэдактар Лідзія ЦАЛУЙКА.

НАШ АДРАС: 225250, г. Івацэвічы, вул. Свядрлова, 5, рэдакцыя „Газеты Уладзіміра Кудзінава“. Тэлефон 2-12-09.